

بررسی شکر و جلوه های آن در غزلیات سعدی

طاهره عطایی^۱، مصطفی سالاری^۲

۱- دانشجوی کارشناسی ارشد گروه زبان و ادبیات فارسی، واحد زاهدان، دانشگاه آزاد اسلامی، زاهدان - ایران.

۲- استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی، واحد زاهدان، دانشگاه آزاد اسلامی، زاهدان - ایران.

چکیده

سعدی شاعری است که آثارش آینه والای شخصیت، سیرت و سلوک اوست. سخنوری استاد که هرچه در خاطرش نقش می بندد در آینه سخنش جلوه گر می شود. با کلام شیرین خود ذهن و زبان همه را خواننده و مناسب حال ایشان سخن می راند. اندیشه شاعرانه بسیار نیرومندش مزیتی است که باعث شده است کلیت تفکر و جهان نگریش از لحاظ قدرت، عمق، جامعیت و انسجام در بالاترین سطح قرار گیرد. شکر و جلوه های آن که یکی از خصوصیات انسانی است که در اشعار نغز سعدی به فراوانی دیده می شود. گاهی شکر و گاهی شکایت از معشوق، پارادوکسی در کلامش ایجاد می کند که تحسین برانگیز است. در این مقاله سعی شده است به طور مختصر به بررسی شکر و جلوه های آن در غزلیات سعدی پرداخته و آن را تحلیل نماییم.

کلیدواژه: شعر فارسی، غزل، شکر، سعدی